

vil Partiet ikke være aabent bekendt, men det ved vi — det taler alle Erfaringer for —, at et Værn for den almindelige Befolknings virkelige Interesser maa man lige saa forgæves søge hos det konservative Folkeparti, som man søger efter Honning i en Skrubtudse. Jeg tror derfor ikke, Venstre skal vente sig for meget af Samarbejde med dette Parti, men vil Venstre være med til at virke for, at den nuværende uheldige økonomiske Udvikling, der stadig truer vore Udsigter, bliver vendt i en bedre Retning, vil den finde Socialdemokratiet parat til et Samarbejde, men vi maa kræve, at der bliver Alvor i disse Bestræbelser. Vi forlanger ikke, at de Folk, som har drevet en ganske uforvarlig Opposition i den Tid, de var i Opposition, og har rejst en ganske forfejlet Kritik, ligefrem skal klæde sig i Sæk og Aske. Der kunde være Anledning for os til overfor dem at anvende hint historiske Udbrud af den gamle Missionshøvding: „Paa Knæ, min Far!“, men det er ikke Slagord, men Realiteter, det kommer an paa, og der er her Brug for et virkeligt Arbejde i Overensstemmelse med den almindelige Befolknings Interesser. Vil Venstre arbejde i Overensstemmelse med den almindelige Befolknings, med Underklassens Interesse, vil vi være med i Arbejdet, og det afhænger derfor udelukkende af Regeringen og Venstre, om der i denne Rigsdag skal finde et Samarbejde Sted mellem dem og os.

Holger Andersen: Naar jeg som en af de nyvalgte nordslesvigske Repræsentanter har begæret Ordet under Finanslovens første Behandling, er dette selvfølgelig sket for at fremføre en Række Spørgsmaal, der er af særlig Interesse for den sønderjydske Befolkning. I den Udtalelse om det sønderjydske Spørgsmaal, som stod i Spidsen for Trontalen, betegnede Regeringen det som Rigsdagens Op-gave, at „vi i Fællesskab skal rejse det genvundne Land efter Krigsaarenes Lidelser og med Agtelse for rodfæstede sønderjydske Ejendommeligheder skabe den størst mulige Ensartethed mellem Forholdene Nord og Syd for Kongeaalen, et Arbejde, under hvilket vi ikke vil glemme Omsorgen for dansk Sprogs og Kulturs Bevarelse hos de Danske, som bor Syd for den nye Grænse“. Jeg hilser denne Udtalelse med Glæde og giver den min fulde Tilslutning. I Særdeleshed vil jeg gerne have Lov til at takke den højtærede Statsminister for Tilsagnet om at støtte de Danske, der

maatte blive tilbage i Udlændigheden. Dette Udsagn er kun en naturlig Følge af det Løfte, Statsministeren i det danske Folks Navn gav ved Genforeningsfesten paa Dybbøl Banke: De skal ikke blive-glemte. Det bør være en Æressag for det danske Folk at indfri dette Løfte og derved bidrage til at lette Kaarene for dem, der efter en lang og trofast Kamp under Fremmedherredømmets mange Aar saaderes Lykkedrøm briste i det Øjeblik, de troede sig nær ved Maalet.

Jeg er for saa vidt enig med det ærede Medlem Hr. Rode, naar han i sin Ordførertale udtalte, at Omsorgen for dansk Sprogs og dansk Kulturs Bevarelse Syd for den nye Grænse baade er en Ret og en Pligt for det danske Folk og dets Ledere. Omsorgen for dansk Sprog og Kulturs Bevarelse i Mellemslesvig har sin særskilte, særegne Betydning og er et Maal i sig selv. Enhver bør kunne indse, at det for at hævde det, vi har vundet, er af afgørende Betydning, at Brydningsomraadet mellem dansk og tysk Nationalitet og Kultur flyttes saa langt mod Syd som muligt. Vi kan som Danske ikke være interesserede i at faa dette flyttet mod Nord ind i Tiedje-Bæltet, ind i de Egne i Slogs Herred, der har haft den vanskeligste Stilling i de Aar, Nordslesvig stod under preussisk Styre. Intet vilde være mere uforvarligt end at indtage en passiv Holdning paa dette Omraade, og der kan ikke være Tvivl om, at det vilde hævne sig bittert i Fremtiden.

Man møder jo ofte den Opfattelse, at med Grænsespørgsmaalets Afgørelse og Nordslesvigs Genforening med Danmark er den nationale Kamp endt; men dette er en Fejltagelse. I et Grænseland som Nordslesvig har de nationale Bølger rullet frem og tilbage gennem Aarhundreder, og de vil vedblive dermed. Medens Aarhundrederne skifter, skifter Kampen Form og Skikkelse, men Kampen selv vedbliver at bestaa. Det er mit Haab, og det forekommer mig ogsaa, at den Tale, det ærede Medlem Hr. Schmidt holdt her i denne Sal, giver grundet Anledning til, at dette Haab kan gaa i Opfyldelse, at den nationale Kamp, vi har ført i svundne Aartier, maa være forbi, og at Modsetningsforholdet mellem de to Nationaliteter maa præges af den nye Tids Aand. Det Arbejde, der hidtil er gjort i de sønderjydske Landsdele, bl. a. ved Ordningen af de vanskelige Skolespørgsmaal, forekommer mig at være et ret uforkasteligt Vidnesbyrd herom.

Det ærede Medlem Hr. Rode ud-